Цей віршик пишу я про ту дітвору,
Що в місті лишається в літню пору.

Добре, кому випадає нагода
За містом пожити, на лоні природи!
Гарно, наприклад, поїхати в гори,
Де чисте й здорове повітря прозоре,
Лазь там по схилах, по скелях чимдуж,
Під водоспадом приймай собі душ...
Ще краще на морі — там можна пляжиться,
У хвилі хлюпаться, на сонці смажиться,
Дивиться замріяно в далеч морську
Чи замки й фортеці ліпити з піску.

Та як у батька нема копійчини,—
Лишається в місті бідна дитина.
Десь на панелі лежить-загоряє,
Якщо поблизу нема поліцая,
Або пускає з паперу кораблики
В стічній канаві красильної фабрики.

Обрали б мене президентом, то враз
Я видав би строгий-престрогий наказ:
П а р а г р а ф п е р ш и й.
Улітку всі діти
Не мають права у місті сидіти.
П а р а г р а ф д р у г и й.
Для дітвори
Відкрити безплатні морські табори.
П а р а г р а ф т р е т і й.
Малятам віднині
Належать Альпи і Апенніни.
Хто не послухає цього наказу,
Того в тюрму посадити відразу.